

v sodobni krščanski misli. V knjižici, ki je sicer pisana poljudno in šolsko poučno, lahko vendarle izvemo marsikaj zanimivega, od teozofije in antropozofije prek feministične in ekološke zavesti do vzhodne misli in alternativne znanosti. (Ignacija Fridl)

Jože Hudeček: ODVEZANE MISLI: izbrani komentarji in ocene na TVS. Državna založba Slovenije, Ljubljana 1992. Če ste se Hudečkovega pokroviteljskega prsta, ki je iz TV ekrana usmerjen direktno v vas, češ: "zamislite se, ker ste sami tako hoteli", že dodobra naveličali in vam niti na pamet ne pride, da bi sedaj vse, kar je povedal, še enkrat prebirali, premišlujte o naslednjem stavku, ki se je zapisal Jožetu Vogrincu na zavihke: "Hudeček je postavljen v kontekst, ko že s svojo pojavitvijo posebi Kulturo (v podobi skrbi in vneme zanjo)." In če se vam ob sami vzvišenosti povedanega ne bo kar vnelo pod sedalom, pa se ob morebitnem prebiranju knjige nikakor ne boste mogli rešiti odmevov avtorjevega glasu ter podobe njegovega pretilnega prsta. Za nameček pa morda ugotovili, da se Hudečkova živa beseda, odvezana v misli, na papirju reši vsaj kančka v nebo vpijočega moraliziranja. Kar pa sploh ni slabo. (Ženja Leiler)

Miha Jensterle: ZAKAJ VOJNA. Samozaložba, Jesenice 1992. Pesmi Mihe Jensterleta se stilno vežejo na tipografsko in vizualno poezijo, ki je pri nas uspevala v sedemdesetih letih. Pesnik je ves čas angažiran, sesuva avtoritete, birokracijo, premišlja o lastnem obstoju, vse to pa na nerefektiran in predpesniški način, v razlomljeni formi in s piktorialnimi intervencijami. Gre torej za neprečiščene pesniške začetke pod močnim vplivom anahrone neoavantgardne poezije, ki so nastali zaradi revolta in hkratne preroškosti avtorja. (Matej Bogataj)

Vida Jeraj Hribar: VEČERNA SONATA. SPOMINI Z DUNAJA, PARIZA IN LJUBLJANE 1902-1903. Po pripovedovanju zapisal Marjan Kovačevič, uredil Marko Uršič, Mladinska knjiga, Ljubljana 1992. Gospa Vida Jeraj se je rodila davnega leta 1902 - davnega za nas, ki nam spomin komajda seže v šestdeseta leta. Njeni spomini so nadvse dragoceni: so pripoved o odraščanju nekega dekleta sredi kozmopolitskega, umetniškega okolja, v katerem je npr. Ivan Cankar prijazen striček, vedno nared, da pove pravljico. Spomini gospe Vide Jeraj so portret dobe, ki je bila trdna, urejena in za Slovence polna obetov - vsaj dokler se niso sanje začele uresničevati. "Na Dunaju ni bilo nikoli takega malomeščanstva kot v Ljubljani. Bilo je tudi veliko korupcije," se spominja gospa Vida. In že takrat: "Na ambasadi /v Parizu/ so bili zaposleni sami Srbi, ki z nami Slovenci niso imeli pravih stikov in nam niso nudili nobenih ugodnosti..." Pripoved gospe Vide nima posebne literarne vrednosti, je pa zaradi poučnosti vredna branja. (Darja Pavlič)